

de Tine să vor bucura, văzind toată mărirea Ta, și să vor veseli în veac.

16. Sufletul meu bine să cuvinteaze pre Dumnezeu, Împăratul cel mare,* că să va zidi Ierusalimul cu safir și cu smaragd și cu piatră scumpă!

17. Zidurile tale și turnurile și băștile cu aur curat și ulițele Ierusalimului cu viril și cu antrax și cu piatră de la Sufir mărunț să vor aștearne.

18. Și vor zice toate ulițele Lui: «Aliluiia!» Și vor lăuda, zicând: «Bine e cuvântat Dumnezeu, Cel ce au mărit întru toți veacii!»

CAP 14

Tovit, plinindu-și anii vieții sale șesezeci și doi și apropiindu-să de moarte, pre fiul său și pre nepoți îi îndeamnă spre cinstea lui Dumnezeu. Și, deacă-și vor îngropa părinții săi, să se ducă din Ninevi, că să va răsipi și Ierusalimul să va înnoi. Care păzind, fiul său după aceea să duce la socrii săi și, plinind acolo ani noozeci și noao, moare.

1. i au încetat a să mărturisi Tovit; și era de cincizeci și opt de ani când au orbit, iară după opt ani au văzut.

2. Și făcea milostenie și au adaos a să teame de Domnul Dumnezeu și a să mărturisi Lui.

3. Și au îmbătrânit foarte și au chemat pre fiul său, și pre cei șese fii ai fiului său,

4. Și i-au zis lui: „Fiiule, ia pre fiii tăi (iată, eu am îmbătrânit și aproape easte ieșirea mea dintru această viață) și mergi în Midiia, fiiule, că crez eu că toate câte au grăit Iona, prorocul, de Ninevi, sânt adevărate (a), că-i va veni ei surpare; iară în Midiia mai multă pace va fi până la o vreme.

Esdra 5. Și frații noștri, cei ce sânt în pământ, să vor răsipi dintr-acel prea bun pământ, și Ierusalimul să va pustii, și Casa lui Dumnezeu într-însul să va arde de tot și pustie va fi până la o vreme.

6. Și iarăși va milui pre ei Dumnezeu, și-i va întoarce la pământul acela; și vor zidi casa, nu ca cea dintâiu, până ce să vor plini vremile veacului.

7. Și, după aceasta, să vor întoarce din robii și vor zidi Ierusalimul cu cinste și

4. (a) În cea veachie nu să află: sânt adevărate.

Casa lui Dumnezeu să va zidi într-însul, întru toate neamurile veacului (b) cu zidire mărită, precum au grăit despre aceasta prorocii.

8. Și toate neamurile să vor întoarce cu adevărat, ca să se teamă de Domnul Dumnezeu, și vor îngropa idolii săi și vor binecuvânta toate neamurile pre Domnul.

9. Și norodul Lui să va mărturisi lui Dumnezeu și va înălța Domnul pre norodul Său.

10. Și să vor bucura toți cei ce iubesc pre Domnul Dumnezeu, carii cu adevărat și cu dreptate fac milă fraților noștri.

11. Și acum, fiiule, du-te de la Ninevi, că cu adevărat vor fi ceale ce au grăit prorocul Iona. Iară tu ține legea și poruncile; și fii iubitoriu de milă și drept, ca să fie bine ție. Și mă îngroapă pre mine cu cinste, și pre mumă-ta cu mine, și mai mult nu rămâneți în Ninevi.

12. Fiiule, vezi ce au făcut Aman lui Ahiahar, celui ce l-au hrănit pre el. În ce chip din lumină l-au dus pre el la întunearec și câte au răsplătit lui. Și Ahiahar s-au mântuit, iară acela s-au răsplătit răsplătirea, și el s-au pogorât întru întunearec.

13. Manase au făcut milostenie și s-au mântuit din lațul morții, carele l-au fost întins lui, iară Aman au căzut în laț și au perit.

14. Și acum, fiiule, vezi ce face milostenia și cum mântuiaște dreptatea”.

15. Și acestea zicând el, s-au sfârșit sufletul lui pre pat. Și era de o sută cincizeci și opt de ani.

16. Și l-au îngropat pre el cu cinste. Și după ce au murit Ana, mumă-sa, o au îngropat pre ea cu tatăl său.

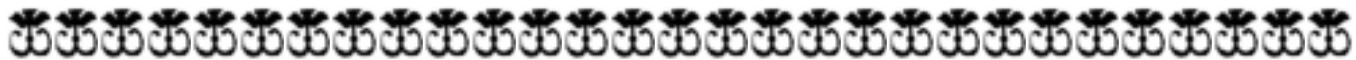
17. Iară Toviiia, cu muiarea sa și cu fiii săi, s-au dus în Ectavana, la Raguil, socrul său, și au îmbătrânit cu cinste.

18. Și au îngropat pre socrii săi cu cinste și au moștenit avearea lor și a lui Tovit, tatălui său.

19. Și au murit când era de o sută doozeci și șapte de ani, în Ectavana Midiei.

20. Și mai înainte de a muri el, au auzit piiarderea Ninevii, pre carea o au robit Navohodonosor și Asir, și s-au bucurat mai înainte de moarte de Ninevi.

7. (b) Până în veac.

CARTEA IUDITEI

Cuvânt înainte

ai de obște judecată easte, și mai adevărată, cum că această istorie a Iuditei s-au întâmplat pre vremea împăratului Manase, nu după sfârșitul robiei, precum să veade din cap 4, stih 2. Iară în ce an a împăratului Manase s-au întâmplat acestea nu să știe. Place unora cum că Manase, până la anul doozeci și unul al împărăției sale, fără de lege

au trăit, pentru aceea, Iosif faptele vremii aceia le cheamă „ceale tinerești a lui Manase”, carele zice că s-au întors la împărăție în anul 23 și Olofern s-au omorât în anul 24. Iară cum că anevoie easte a uni aceastea cu anul al doisprăzeacelea a lui Merodah, a căruia pomenire să face în capul 1. Răspund cum că osibite epohe a împăratului acestuia să osibesc după întâmplările lucrurilor. Așa, de la prinderea Ninevii sau de la altă întâmplare, osibirea epohelor au putut răsări.

Încă și aceasta să cade a ști, cum că istoriia Iuditei foarte bine să uneaște cu scriitorii cei sfinți și cu cei politicești, că faptele lui Arfaxad, ale cărții aceștia, să unesc cu faptele lui Fraort, la Erodot. Nimica nu easte în istoriia aceasta, din care să se dovedească a fi paravolă și pildă, cum cred unii dintră protestanși.

Însă aceasta să știe, cum că cartea aceasta nu au fost în canonul jidovilor, ci cum că întră cărțile ceale dumnezeiești au fost priimită, scrie Ieronim. Că cum mărturiseaște Maimonid la Uetie, prop. 4., tit. De cartea Iuditei, era la jidovi doao fealiuri de cărți dumnezeiești: unele, care le zicea că sânt de Dumnezeu însuflete prin Duhul Sfânt, și acealea au fost care s-au scris până la sfârșitul robiei Vavilonului, aceastea jidovii în canon le-au pus; altele sânt care s-au scris după robia Vavilonului și sânt de Dumnezeu însuflete, ci aceastea tot nu le-au pus în catastihul Sfintelor Scripturi, socotindu-le mai de jos. Însă besearica lui Hristos amândoao aceaste fealiuri de cărți de Dumnezeu însuflete le ține și în canonul cărților Sfintei Scripturi le numără; așa sânt cărțile lui Tovit, Iudit și ale Macaveilor. Iară Cartea Iuditei săborul de la Nicheea în numărul cărților Sfintei Scripturi o au numărat, așa și săborul de la Cartaghen au așezat. De Cartea Iuditei ca de o carte dumnezeiască grăiaște Climent Alexandreanul, Cartea 4, Stromateon, Tertulian, De Monogamia, aduce pilda Iuditei, carea numai o dată s-au măritat. Orighen, cuvânt 9, în Cartea Judecăt., laudă acea faptă a Iuditei, așa cât toți cei de demult au ținut cum că istoriia Iuditei, nu pildă, ci adevărată au fost.

Iară cine au scris această carte, aceasta tocma nu să știe; unii socotesc că ar fi fost scrisă pre vremea robiei Vavilonului, pentru că în limba haldească easte scrisă, cum mărturiseaște Ieronim. Și s-au scris ca să rădice inimile israilteanilor, să nu deznădăjduiască în robie.

CAP 1

Arfaxad zidește cetatea Ecvatana. Iară Navohodonosor, biruind pre împăratul midiianilor și vrând a împărăți preste toate țerăle, trimite soli, carii, întorcându-să fără cinste înapoi, să mânia împăratul și să joară că-ș va izbândi.

1. n anul al doisprăzeace al împărăției lui Navohodonosor, carele au împărățit la Ninevi (a), cetatea cea mare, în zilele lui Arfaxad, carele au împărățit preste midiiani la Ectavana,

2. Și au zidit la Ectavana împregiur ziduri din pietri cioplite, de trei coți de late și de șease coți de lungi. Și au făcut înălțimea zidului de șeaptezeci de coți și lărgimea de cincizeci de coți.

3. Și turnurile lui le-au pus preste porțile ei de o sută de coți, iară lățimea temeiurilor de șeazezeci de coți.

4. Și au făcut porțile ei de șeaptezeci de coți de înalte și lățimea lor de patruzeci de coți, ca să poată ieși oștile ceale

1. (a) În unele să află: asirianilor. 6. (b) Heul.

tari ale lui și taberile pedestremei lui.

5. Și au făcut războiu, în zilele acealea, împăratul Navohodonosor asupra împăratului Arfaxad în câmpul cel mare, care câmp easte în hotarale Ragavului.

6. Și au venit la el toți cei ce lăcuia muntele, și toți carii lăcuiesc Eufratul și Tigru și Idaspinul și câmpul Eriohului al împăratului elimeilor. Și s-au adunat neamuri multe foarte la tabăra fiilor lui Helod (b).

7. Și au trimis Navohodonosor, împăratul asirianilor, la toți cei ce lăcuia în Persida și la toți cei ce lăcuia la apus și în Chilichia și în Damasc și în Livan și în preajma Livanului și la toți cei ce lăcuia despre fața marginii mării,

8. Și la neamurile Carmilului și a Gala-

adului și a Galileii cei de sus și la lăcuiorii câmpului celui mare, Esdrilomului, și la toți cei din Samariia și din cetățile ei și dincolo de Iordan, până la Ierusalim, și Vetani și Helus și Cadis și râul Eghiptului,

9. Și Tafnas și Ramesi și tot pământul Ghesemului, până unde să vine deasupra Taneosului și a Memfeosului, și la toți cei ce lăcuiesc Eghiptul, până unde să vine la hotarale Etiopiei.

10. Ci toți lăcuiorii pământului n-au băgat samă de cuvântul lui Navohodonosor, împăratului asirianilor, și n-au mers împreună cu el la războiu, că nu s-au temut de el, că li să părea lor că nu easte mai mare decât orice alt om. Și au trimis îndărăpt pre solii lui deșerți, cu necinste de la fața sa.

11. Și s-au mâniat Navohodonosor foarte asupra tuturor țerilor acestora și s-au jurat pre scaonul său și pre împărăția sa că cu adevărat va să facă izbândă de pre toate hotarale Chilichiei și ale Damascului și ale Siriei.

12. Să omoară, cu sabiia sa, pre toți cei ce lăcuiesc în pământul lui Moav și pre fiii lui Amon și toată Iudeea și pre toți eghipteanii, până unde să vine la hotarale amânduror mărilor.

13. Și s-au sculat cu putearea sa asupra împăratului Arfaxad, în anul al șeptesprezecelea, și s-au întărit în războiul lui.

14. Și au bătut toată putearea lui Arfaxad și toată călărimea lui și toate carăle lui, și au stăpânit cetățile lui.

15. Și au ajuns până la Ectavana, și au biruit turnurile și au prădat ulițele ei, și podoaba ei o au pus spre ocară ei. Și au prins pre Arfaxad în munții Ragavului și l-au împuns pre el cu sulile sale, și l-au pierdut pre el de tot în zioa aceea.

16. Și s-au întors cu ei la Ninevi, el și toată oastea lui (b), și mulțimea cea foarte mare de oameni războinici, și au fost acolo, desfătându-să și ospătându-să, el și oastea lui, într-o sută și doazeci de zile.

CAP 2

Navohodonosor, trimițind pre Olofern să jefuiască toate împărățiile și noroadele, să însămnează putearea oastei lui, și multe locuri supuind, pre toți îi cuprinde frică foarte mare.

1. ară în anul al optsprezece, în doazeci și doazeci a lunii dintăiu, făcutu-s-au cuvânt în casa lui Navohodonosor, împăratului asirianilor, să-și izbândească preste tot pământul, precum au fost zis.

2. Și chemând pre toate slugile sale și pre toți boiarii săi, le-au spus lor taina sfatului său, grăindu-le (a) cu gura sa tot

16. (b) În cea veachie: toată amestecătura lui. 2. (a) În

CAP 1 ȘI 2

râul pământului acestuia.

3. Iară ei au judecat să piarză tot trupul care n-au ascultat de cuvântul gurii lui.

4. Și au fost după ce au sfârșit sfatul său, au chemat Navohodonosor, împăratul asirianilor, pre Olofern, mai-marele puterii sale, carele era al doilea după el, și au zis cătră el:

5. „Acestea zice împăratul cel mare, domnul a tot pământul: «Iată, tu, după ce vei ieși de la fața mea, ia împreună cu tine bărbați, carii nădăduiesc în vârtutea lor pedestri, o sută și doazeci de mii, și mulțime de cai cu călăreți, doasprezece mii, și mergi împotriva a tot pământul spre apus, că n-au ascultat de cuvântul meu.

6. Și le vestește lor să-mi gătească mie pământ și apă, că voi ieși cu mâniia mea asupra lor și voi acoperi toată fața pământului cu picioarele puterii mele și-i voi da pre ei spre pradă lor.

7. Și văile lor să vor umplea de cei răniți ai lor, și păraiele, și râurile pline fiind de morții lor să vor vărsa, și-i voi duce pre ei robi la marginile a tot pământul.

8. Deci tu, ieșind, prinde-mi mie tot hotarul lor și de să vor da pre sine ei, ție, păzește-i pre ei mie până la zioa în carea voi certa pre ei.

9. Iară de cei ce nu vor asculta, să nu fie milă ochiului tău a-i da spre ucidere și jeaf în tot pământul tău. Că viu sânt eu și putearea împărăției mele, câte am grăit voi și face aceste cu mâna mea.

10. Iară tu să nu treci nici unul din cuvintele domnului tău, ci deplin să le faci precum ți-am poruncit ție! Și nu întârziia a face aceste»”.

11. Și ieșind Olofern de la fața domnului său, au chemat toate căpeteniile și povățuitorii și mai-marii oștilor Asiriei,

12. Și au numărat bărbați aleși la tabără, precum i-au poruncit lui domnul său, la o sută și doazeci de mii, și călăreți arcași doasprezece mii, și i-au rânduit pre ei, în ce chip să rânduiască mulțimea războiului.

13. Și au luat cămile și asini, care să poarte povara lor, mulțime multă foarte, și oi și boi și capre, ca să fie mai gata, fără de număr, și hrană multă pentru tot bărbatul, și aur și argint din casa împăratului, mult foarte.

14. Și au ieșit el și toată putearea lui în cale, ca să meargă înaintea împăratului Navohodonosor, și s-au acoperit toată fața pământului cătră apus de carăle și de călăreții și de pedestrii cei aleși ai lor, și multă amestecătură au ieșit împreună cu ei, ca lăcustele și ca năsipul pământului, pentru că nu era număr mulțimei lor.

cea veachie: săvârși cu gura sa toată răutatea pământului.

15. Și ieșiră de la Ninevi, cale de trei zile preste fața câmpului Vectilet, și au tăbărât de la Vectilet aproape de muntele cel de-a stânga Chilichiei ceii de sus.

16. Și luând toată putearea sa, pre pedestri și pre călăreți și carăle sale, și s-au dus de acolo la munte.

17. Și au tăiat Fudul și Ludul, și au prădat pre toți fiii lui Rasis și pre fiii lui Ismail, cei de cătră fața pustiului, cătră amiazăzi, despre Helon.

18. Și au trecut Efratul și au venit în Mesopotamiia, și au surpat toate cetățile ceale înalte, de la părăul Arvonai până unde să vine la mare. Și au cuprins hotarale Chilichiei și au tăiat pre toți cei ce au stătut împotriva lui,

19. Și au venit până la hotarale lui Iafet, ceale despre austru și despre fața Araviei, și au încungiurat pre toți fiii lui Madiam și au ars sălaşurile lor și au prădat stănilor.

20. Și s-au pogorât în câmpul Damascului, pre vreamea seacerii de grâu, și au ars toate țarinile lor, și turmele și cirezile le-au omorât.

21. Și cetățile lor le-au prădat și câmpurile lor le-au vânturat, și au bătut pre toți tinerii lor cu ascuțitul sabiei.

CAP 3

Spăimântându-să de Olofern, cu atâta mulțime, de bunăvoie i să supun toate căpeteniile cetăților și a țerilor, dintră carii își ia șieși ajutoriu, macar că cetățile și pre dumnezeii lor strică, ca numai pre Navohodonosor să-l aibă dumnezeu.

1. i au căzut groaza și frica lui preste toți cei ce lăcuia pre lângă mare, carii era în Sidon și în Tir, și preste cei ce lăcuia în Sur și în Ochina, și preste toți cei ce lăcuia în Iemnaan.

2. Și cei ce lăcuia în Azot și în Ascalon s-au temut de el foarte. Și au trimis la el soli cu cuvinte de pace, zicând:

3. „Iată, noi, slugile lui Navohodonosor, împăratului celui mare, sântem înaintea ta, fă cu noi, cum easte plăcut feații tale.

4. Iată, odăile noastre și tot locul nostru și tot câmpul grânelor și turmele și cirezile și toate stănele sălaşurilor noastre aproape sânt, înaintea feații tale sânt, fă ce-ți place ție.

5. Iată, și cetățile noastre și cei ce lăcuiesc întru eale robii tăi sânt! Venind, fă cu eale precum să pare bine înaintea ochilor tăi!”

6. Și s-au dus bărbații la Olofern și i-au spus lui după cuvintele aceastea.

7. Și s-au pogorât spre marginea mării, el și putearea lui, și au pus pază în cetățile ceale înalte.

8. Și au luat dintru dânșii bărbați aleși de ajutoriu și l-au priimit pre el ei, și tot împregiurul țării lor cu cununi și cu hore și cu tâmpene.

9. Și au stricat toate hotărăle lor și

desișurile lor le-au tăiat.

10. Și avea el poruncă să piarză de tot pre toți dumnezeii pământului, ca numai lui Navohodonosor singur să se închine, și toate neamurile și toate limbile lor să-l chiiame pre el dumnezeu.

11. Și venind în fața ezdrileanilor aproape de (a) Doteea, care loc e în preajma Herestreului celui mare al Iudeii, au tăbărât întră Gheva și întră cetatea Schiitilor, și au fost acolo o lună de zile, ca să adune acolo toată plinirea puterii sale.

CAP 4

Foarte înfricoșându-să fiii lui Israil de Olofern, din îndemnul lui Ioachim, preotului, să întăresc și, smerindu-și trupul cu post și cu rugăciuni, cer ajutoriu de la Dumnezeu.

1. i au auzit fiii lui Israil, carii lăcuia în Iudeea, toate câte au făcut neamurilor Olofern, mai-marele oștilor lui Navohodonosor, împăratului asiriianilor, și cum au prădat toate besearicile lor și le-au stricat.

2. Și s-au înfricoșat foarte de fața lui, și pentru Ierusalim și pentru besearica Domnului Dumnezeului lor s-au turburat,

3. Că nu demult să era întors din robie, și de curând tot norodul Iudeii să adunasă, și vasele și jertvenicul și casa să sfinșisă de spurcăciune.

4. Și au trimis în tot hotarul Samariei și în satele ei și în Vetor și în Velmen și în Ierihon și în Hova și în Esora și în Valea Salimului. Și au cuprins toate vârvurile munților celor înalți, și au încungiurat cu zid satele ceale dintr-însele și au pus acolo hrană pentru gătirea războiului, că de curând era câmpurile lor săcerate.

5. Și Ioachim, preotul cel mare, carele era în zilele acealea în Ierusalim, au scris celor ce lăcuia în Vetuliia, și din Vetumetam, carea easte în preajma ezdrileanilor, despre fața câmpului celui aproape de Dotaim, zicând să apuce suișurile munților, că prin acealea trebuia a intra la Iudeea și lezne era a-i opri pre ei suindu-să, doi [i]nși să stea asupra tuturor bărbaților, fiind strâmtă trecătoarea.

6. Și au făcut fiii lui Israil precum le-au poruncit lor Ioachim, preotul cel mare, și bătrânimea a tot norodul lui Israil, carii ședeau în Ierusalim.

7. Și au strigat tot bărbatul lui Israil cătră Dumnezeu cu osârdie mare și ș-au smerit sufletele sale cu nevoință mare, ei și muierele lor,

8. Și pruncii lor și dobitoacele lor și tot nemearnicul și năimitul, și cel cumpărat pre argint al lor au pus saci preste mijloacele sale, și tot bărbatul și toată muierea și pruncii.

11. (a) În cea veachie: jidovime.

9. Și cei ce lăcuia în Ierusalim au căzut înaintea feții besearicii și au preserat cu cenușe capetele sale și au întins sacii săi înaintea feții Domnului, și jertvenicul cu saci l-au învălit.

10. Și au strigat către Dumnezeu lui Israil toți împreună, cu strigare mare, ca să nu dea spre jaf pre fiii lor și pre muierile lor spre pradă, și cetățile moștenirii lor spre perire și sfintele spre spurcăciune și spre ocară și spre bucurie neamurilor.

11. Și au ascultat Dumnezeu rugăciunea lor, și au văzut necazul lor, și au postit norodul zile multe în toată Iudeea și în Ierusalim, înaintea sfintelor Domnului Atotțiitorului.

12. Și Ioachim, preotul cel mare, și toți cei ce sta înaintea Domnului, preoții și toți cei ce slujia Domnului, cu saci încinși la mijloacele sale, aducea arderea de tot a neîncetării și rugăciunile și darurile ceale de bună voie ale norodului. Și avea cenușe preste mitrele sale și striga către Domnul din toată puterea, ca să caute cu milă spre toată casa lui Israil.

CAP 5

Olofern, întrebând pre Ahior, căpeteniia amoniteanilor, despre norodul lui Israil, spune minunile lui Dumnezeu cu norodul lui Israil și-i zice să nu îndrăznească a oști asupra lui. Care auzind căpeteniile lui Olofern, să mânie pre Ahior.

1. i s-au dat de știre lui Olofern, mai-marelui oștilor lui Asur, cum că fiii lui Israil s-au gătit de războiu și au închis trecătorile munților și au zidit tot vârful muntelui înalt și au pus la câmp piiadeci.

2. Și s-au mâniat cu mânie foarte, și au chemat pre toți boiarii lui Moav și pre povățuitorii lui Amon și pre toți domnii marginii mării, și le-au zis lor:

3. „Spuneți-mi mie, fiii lui Hanaan, cine e norodul acesta, carele șeade în munte? Și ce cetăți sânt în care lăcuiesc? Și ce mulțime de oaste au? Și în ce stă țăriia și puterea lor? Și cine easte la ei împărat sau mai mare povățuitoriu al oastei lor? Și pentru ce nu bagă în samă, ca să vie înaintea mea, împotrivindu-să mai mult decât toți cei ce lăcuiesc la apus?”

4. Și au zis către el Ahior, povățuitoriu tuturor fiilor lui Amon:

5. „Asculte domnul meu cuvânt din gura slugii sale și voi spune ție adevărul despre norodul acesta, carele lăcuiaște muntele acesta, care e aproape de tine, și nu va ieși minciună din gura slugii tale!

6. Norodul acesta easte din neamul haldeilor.

Face. 11, 31 7. Și au nemernicit mai înainte în Mesopotamiia, că n-au vrut să urmeze dumnezeilor părinților săi, carii au fost în pământul haldeilor.

CAP 4 ȘI 5

8. Și au ieșit din calea părinților săi și s-au închinat Dumnezeului ceriului, pre Carele L-au cunoscut Dumnezeu. Pentru aceea, i-au scos pre ei de la fața dumnezeilor săi și au fugit în Mesopotamiia și au lăcuit acolo zile multe.

9.* Și au zis Dumnezeul lor să iasă din lăcașul lor și să meargă în pământul lui Hanaan, și au lăcuit acolo și s-au înmulțit cu aur și cu argint și cu dobitoace multe foarte. *Face. 12, 1

10. Și după aceea,* s-au pogorât în Egipt (că acoperisă foamete fața pământului lui Hanaan) și au lăcuit acolo până ce s-au întors și s-au înmulțit acolo foarte și nu era număr neamului lor. *Face. 46, 6

11. Și s-au sculat asupra lor împăratul Egiptului și cu vicleșug i-au împilat pre ei și cu osteneala cărămidăriei i-au asuprit pre ei și i-au făcut pre ei robi; iară ei au strigat către Dumnezeul său și au bătut tot pământul Egiptului cu rane nevindecate.

12. Și i-au scos pre ei egipteanii de la fața sa și au săcat Dumnezeu Marea Roșie înaintea lor și i-au adus pre ei în muntele (a) Sinai și Cadis Varni.

13. Și au scos pre toți cei ce lăcuia în pustie și au lăcuit în pământul amoreilor și pre toți esevoneanii i-au pierdut cu puterea sa.

14. Și, trecând Iordanul, au moștenit tot muntele.

15. Și au scos de la fața sa pre hananeu și pre ferezeu și pre ievuseu și pre sihem și pre toți ghergheseii, și au lăcuit într-însul zile multe.

16. Și, până n-au păcătuit înaintea Dumnezeului său, era bunătățile împreună cu ei, că Dumnezeu, Cel ce ureaște nedreptatea, easte cu ei.

17. Iară când s-au abătut de la calea carea le-au pus lor foarte mult, au perit în multe războaie și s-au dus robi în pământ străin, și besearica Dumnezeului lor s-au stricat până în pământ și cetățile lor le-au prins vrăjmașii.

18. Și acum, întorcându-să la Dumnezeul său, s-au suit din locurile răsipirii, unde era răsipiți, și au luat Ierusalimul (unde easte sfintenii lor), și s-au făcut lăcuiitori muntelui acestuia, că era pustiu.

19. Și acum, stăpâne doamne, de easte necunoștință întru norodul acesta și păcătuiesc împotriva Dumnezeului său, să socotim că aceasta va fi lor împiedecare și să ne suim și să-i batem pre ei.

20. Iară de nu easte fărădelege în neamul lor, să treacă domnul meu, ca nu cumva să-i scutească pre ei Domnul lor și Dumnezeul lor pentru ei, și vom fi de ocară înaintea a tot pământul!”

21. Și au fost după ce au încetat Ahior a grăi cuvintele aceastea, au răpștit tot no-

12. (a) În calea.

rodul, care sta împregiurul cortului.

22. Și zicea boiarii lui Olofern, și toți lăcui-torii pământului de pre lângă marginea mării și a lui Moav, să-l taie pre el: „Că nu ne vom teame noi de fața fiilor lui Israil, că easte norod care nu are putere, nici tărie să se poată oști.

23. Drept aceea, să ne suim asupra lor și vor fi de mâncare la toată oastea ta, doamne Oloferne”.

CAP 6

Mâniindu-să Olofern, poruncește să ducă pre Ahior în Vetuliia, ca împreună cu dânsa să se pedepsească, când aceea să va birui. Dară prăștiașii, gonind pre slujitori îndărăpt, îl leagă de un copaciu. Și fiii lui Israil, înțelegând pricina, dezlegându-l, îl mângăie, cu smerenie rugându-să lui Dumnezeu.

1. ară după ce au încetat gâlceava bărbaților celor ce ședea împregiur la sfat, au zis Olofern, mai-marele puterii lui Asur, cătră Ahior, înaintea a tot norodul celor străini de neam și cătră toți fiii lui Moav:

2. „Și cine ești tu, Ahior, și năimiții lui Efraim, de ai prorocit noao astăzi și ai zis să nu ne oștim asupra neamului Ierusalimului (a), că Dumnezeu lor apăra pre ei?

3. Și cine e Dumnezeu, fără numai Navohodonor? Acesta va trimite puterea sa și va piiarde de tot pre ei de pre fața pământului și nu-i va mântui pre ei Dumnezeu lor.

4. Ci noi, robii lui, vom piiarde de tot pre ei, ca pre un om, și nu vor putea sta împotriva puterii cailor noștri, că-i vom călca pre dânsii cu ei. Și munții lor să vor îmbăta cu sângele lor, și câmpii lor să vor umplea de morții lor.

5. Și nu va sta împotriva urma picioarelor lor înaintea feții noastre, ci cu perire vor peri, zice împăratul Navohodonor, domnul a tot pământul, că au zis: «Nu vor rămânea în deșert graiurile cuvintelor mele!»

6. Iară tu, Ahior, năimitul lui Amon, cel ce ai grăit cuvintele acestea în zioa nedreptății tale, nu vei vedea mai mult fața mea din zioa aceasta, până ce voiu izbândi asupra neamului celor din Eghipt.

7. Și atunci va trece fierul oștii mele și norodul slugilor mele prin coastele tale și vei cădea cu cei răniți ai lor. Când mă voiu înturna, și te vor pune slugile mele la munte întru una din cetățile suișurilor, și nu vei peri până ce te vei omorî împreună cu ei.

8. Și de nădăjduiești întru inima ta că nu să vor prinde, să nu ți să schimbe (b) fața ta: grăit-am și nimica nu va cădea din cuvintele mele!”

9. Și au poruncit Olofern slugilor sale, carii sta la cortul lui, să prinză pre Ahior și să-l puie pre el la Vetuliia, și

2. (a) În unele: Israil. 8. (b) Să nu să întristeaze.

să-l dea în mâna fiilor lui Israil.

10. Și-l prinseră pre el slugile lui și-l dusăra afară de tabără la câmp, și din câmp s-au dus la munte, și au sosit la izvoarele ceale de supt Vetuliia.

11. Și deaca i-au văzut pre ei bărbații cetății, carii era în vârful muntelui, au luat armele sale (și au ieșit din cetate pre vârful muntelui), și tot bărbatul prăștiaș, și au oprit suirea lor, aruncând cu pietri asupra lor.

12. Iară ei supt munte au legat pre Ahior și l-au lăsat lăpadat supt rădăcina muntelui și s-au întors la domnul lor.

13. Și, pogorându-să fiii lui Israil din cetatea lor, au mers la el și, dezlegându-l, l-au dus în Vetuliia.

14. Și l-au adus pre el la boiarii cetății lor, carii era în zilele acealea, Oziia a lui Miha, din neamul lui Simeon, și Avris a lui Gotoniil, și Harmis a lui Melhiil.

15. Și au chemat pre toți bătrânii cetății și au alergat tot tinărul lor și muierile la adunare. Și au pus pre Ahior în mijlocul a tot norodului lor.

16. Și l-au întrebat pre el Oziia ce s-au întâmplat cu el. Iară el, răspunzind, au spus lor toate graiurile sfatului lui Olofern și toate cuvintele care le-au grăit el în mijlocul boiurilor lui Asur și câte s-au lăudat Olofern asupra casii lui Israil.

17.* Și, căzind norodul, s-au închinat lui Dumnezeu și au strigat cătră Dumnezeu, zicând: „Doamne Dumnezeu ceriului, caută la trufia lor și miluiaște smereniia neamului nostru și vezi fața celor sfințiți Ție în zioa aceasta!” *Sus 5, 6

18. Și au mângăiat pre Ahior și l-au lăudat pre el foarte.

19. Și l-au luat pre el Oziia de la adunare și l-au dus la casa sa, și au făcut ospăț celor mai bătrâni. Și au chemat pre Dumnezeu lui Israil spre ajutoriu, în toată noaptea aceea.

CAP 7

Olofern, încungiuurând Vetuliia și luând izvoarele apii, poruncește să păzască toate fântânile. Și cetățeanii, slăbind de seate, socotesc să dea cetatea, dar Oziia îi îndeamnă să așteapte cinci zile.

1. ară a doao zi, au poruncit Olofern la toată oastea sa și la tot norodul său, carele au venit întru ajutoriu lui, să puceze asupra cetății Vetula și să apuce suișurile muntelui și să dea războiu asupra fiilor lui Israil.

2. Și au pures în zioa aceea tot bărbatul tare al lor și oastea lor cea dintr-o sută și șeaptezeci de mii de bărbați războinici pedestri și călăreți doaosprăzece mii, afară de împiedcări și de alți bărbați pedestri, carii mergea împreună cu ei, mulțime multă foarte.

3. Și au tăbărât în vale aproape de Vetuliia, la izvor, și s-au întins lățimea de la Do-

taim până la Veltem, și în lungime de la Vetulia până la Chiamon, în preajma Ezdrilomului.

4. Iară fiii lui Israil, deaca au văzut mulțimea lor, s-au turburat foarte și au zis fieștecarele cătră deaproapele său: „Acum vor acoperi aceștia fața a tot pământului acestuia, și nici munții cei înalți, nici văile, nici dealurile nu vor suferi greutatea lor!”

5. Și au luat fieștecarele armele sale ceale de războiu și au ațîțat foc în turnurile sale și au străjuit toată noaptea aceea.

6. Iară în zioa a doao, au scos Olofern toată călărimea lui în fața fiilor lui Israil, carii era în Vetulii, și au socotit suișurile cetății lor și izvoarele apelor lor le-au cercat și le-au luat pre eale și au pus la eale ceate de oameni războinici, iară el s-au întors la norodul său.

7. Și, venind la el toți boiarii fiilor lui Isav și toți povățuitorii norodului lui Moav și domnii cei de pre lângă mare, au zis: „Să auză acum domnul nostru cuvânt, ca să nu să facă stricare în oastea ta.

8. Că norodul acesta al fiilor lui Israil nu nădăjduiaște în sulițele sale, ci întru înălțimea munților săi, întru carii lăcuiesc ei, că nu easte lezne a te sui pre vârful munților lor.

9. Și acum, doamne, nu face războiu asupra lor, cum să face războiul de oaste, și nu va cădea din norodul tău nici un bărbat.

10. Rămâi în tabăra ta, păzind pre fieștecarele din oastea ta, și să oprească slugile tale izvorul cel de apă, care iasă de la rădăcina muntelui, că de acolo să adapă toți cei ce lăcuiesc în Vetulia, și-i va omorî pre ei seatea și vor da cetatea sa.

11. Iară noi și norodul nostru ne vom sui pre vârurile ceale de aproape ale munților și vom tăbărî preste eale, să păzim ca să nu iasă din cetate nici un om.

12. Și să vor topi de foamete ei și muierile lor și fiii lor, și, mai înainte de a veni sabiia preste ei, vor peri în ulițele lăcuinței sale.

13. Și vei răsplăti lor răsplătire rea, pentru că nu au ascultat de tine și nu au ieșit înaintea feații tale cu pace!”

14. Și au plăcut cuvintele lor înaintea lui Olofern și înaintea tuturor slujitorilor lui, și au rânduit să facă precum au grăit ei.

15. Și s-au rădicat tabăra fiilor lui Amon, și împreună cu ei cincii mii din fiii lui Asur, și au tăbărât în vale și au cuprins apele și izvoarele apelor fiilor lui Israil. Și s-au suit fiii lui Isav și fiii lui Amon și au tăbărât în munte în preajma Dotaimului.

16. Și au trimis dintru ei la austru și la răsărit, la Ecrevil, carea easte în preajma Husiei, carea easte deasupra păraului Mohmur, și ceaealaltă oaste a asiriianilor au tăbărât la câmp și au acoperit toată fa-

ța pământului și corturile și povările lor, au tăbărât mulțime multă foarte.

17. Și fiii lui Israil au strigat cătră Domnul Dumnezeul său, că au lipsit duhul lor, pentru că i-au încungiurat toți vrăjmașii lor și nu era a scăpa din mijlocul lor.

18. Și au rămas împregiurul lor toată tabăra lui Asur, pedestrașii și carale și călăreții lor, treizeci și patru de zile.

19. Și celor ce lăcuia în Vetulia s-au sfârșit toate vasele ceale de apă, și lacurile s-au deșertat, și nu avea să bea să se sature într-o zi, că cu măsură le da lor de beut.

20. Și au slăbit pruncii lor și muierile lor, și tinerii pierea de seate și cădea în ulițele cetății și în trecătorile porților, și nu era puteare mai mult întru ei.

21. Și s-au adunat tot norodul la Ozia și la boiarii cetății, tinerii și muierile și pruncii, și au strigat cu glas mare și au zis înaintea tuturor bătrânilor:

22.* „Judece Dumnezeu întră noi și întră voi, că ați făcut noao strâmbătate mare, negrăind de pace cu fiii lui Asur.** Și acum, nu easte noao ajutoriu, ci ne-au vândut pre noi Dumnezeu în mâinile lor, ca să cădem înaintea lor de seate și cu perire mare.

23. Și acum, chemați-i pre ei și dați cetatea toată de pradă norodului lui Olofern și la toată oastea lui, că mai bine easte noao să fim de jeaf lor, decât să murim de seate.

24. Că vom fi robi și va fi viu sufletul nostru, și nu vom vedea moartea pruncilor noștri cu ochii noștri, și pre muierile și pre fiii noștri sfârșindu-și sufletele sale.

25.* Mărturisim asupra voastră ceriul și pământul, și pre Dumnezeul nostru și pre Domnul părinților noștri, Cel ce ne pedepsește pre noi pentru păcatele noastre și pentru păcatele părinților noștri, ca să nu facă după cuvintele aceastea în zioa de astăzi!”

26. Și s-au făcut plângere mare în mijlocul adunării tuturor dimpreună și au strigat cătră Domnul Dumnezeu cu glas mare.

27. Și au zis cătră ei Ozia: „Nădăjduiți, fraților, încă cincii zile să așteptăm, în care va întoarce Domnul Dumnezeul nostru mila Sa spre noi, că nu ne va părăsi pre noi până în sfârșit.

28. Iară după ce vor trece aceastea și nu ne va veni ajutoriu, voi face după cuvântul vostru!”

29. Și au răsipit pre norod la tabăra lui. Și la ziduri și la turnurile cetății lor s-au dus, iară pre muieri și pre prunci la casele lor i-au trimis. Și au fost foarte cu mare smerenie în cetate.

CAP 8

Pentru năcazul norodului, cugetând căpeteniile să dea cetatea a cincea zi, Iudit, chemându-i la sine, îi ceartă pentru ce au hotărât vreama milii Domnului și-i îndeamnă să întărească norodul spre răbdare cu pilda părinților săi și, neispitind lucrul, să se roage lui Dumnezeu pentru dânsa.

*Ieșire
5, 21
**Isaia
9, 4

*Psal.
105, 6

1. i au auzit în zilele acealea Iudit, fata lui Merari, fiul lui Ox, fiul lui Iosif, fiul lui Oziil, fiul lui Elchiia, fiul lui Ananiia, fiul lui

Ghedeon, fiul lui Rafain, fiul lui Achiton, fiul lui Iliu, fiul lui Eliav, fiul lui Natanail, fiul lui Samail, fiul lui Sarasadai, fiul lui Israil.

2. Și bărbatul ei, Manasi, din neamul și din familia ei, au fost murit în zilele seacerii orzului.

3. Că sta după cei ce lega znopi în câmp și au venit fierbințala preste capul lui și s-au culcat pre patul său și au murit în Vetulia, cetatea, și l-au îngropat pre el cu părinții lui în țarina cea din mijlocul Dotaimului și Valamo.

4. Și au fost Iudit văduvă în casa sa, trei ani și patru luni.

5. Și și-au făcut cort în podul casii sale și s-au încins cu sac și s-au îmbrăcat cu haine de văduvie.

6. Și postea toate zilele văduviei sale, afară de zioa cea mai înainte de sâmbete și de sâmbete și de zioa cea mai înainte de lună noao și de zioa în carea era lună noao și de sărbători și de praznicile ceale de veselie ale casii lui Israil.

7. Și era frumoasă la chip și mândră la față foarte. Și au lăsat Manasi, bărbatul ei, aur și argint și slugi și slujnice și dobitoace și țarine, care le ținea ea.

8. Și nu putea nime să grăiască de ea nici un cuvânt rău, că să temea de Dumnezeu foarte.

9. Și au auzit cuvintele ceale reale ale norodului, care le-au grăit celor mai mari, că au slăbit pentru lipsa apelor. Și au auzit Iudit toate cuvintele care le-au grăit cătră ei Oziia, cum s-au jurat lor că va da cetatea după cinci zile asirianilor.

10. Și, trimițind pre slujnica carea era ispravnică preste toate averile ei, au chemat pre Oziia și pre Havrin și pre Harmin, bătrânii cetății. Și ei au venit la ea; iară ea au zis lor:

11. „Ascultați-mă, acum, căpeteniile celor ce lăcuiesc în Vetuliia! Că nu easte drept cuvântul vostru, care l-ați grăit înaintea norodului în zioa aceasta, cu jurământ întărind ceale ce ați grăit întră Dumnezeu și întră voi, și ați zis să dați cetatea vrăjmașilor noștri, de nu să va întoarce Domnul întră aceste zile să ne ajute noao.

12. Și acum, cine sânteți voi, carii ispițiți pre Dumnezeu în zioa de astăzi, ca cum ați fi dumnezei întră fiii oamenilor?

13. Și acum, pre Domnul Atotțiatoriul ispițiți și nimica nu veți cunoaște în veac, că adâncurile inimii omului nu le aflați și cuvintele cugetului lui nu le priceapeți? Și cum veți ispiți pre Dumnezeu, Cel ce au făcut toate acestea? Îl veți ispiți și gândul Lui veți cunoaște, și cugetul Lui veți priceape?

14. Nu întărâtați, fraților, pre Domnul Dumnezeu nostru! Că de nu va vrea să ne ajute noao într-aceaste cinci zile, El are putere, când va vrea, să ne acopere sau să ne piarză înaintea feații vrăjmașilor noștri.

15. Iară voi nu zălogiți sfaturile Domnului Dumnezeului nostru, că nu easte ca omul Dumnezeu, să Se înfricoșeze, nici ca fiul omului, să Se judece și să i să puie Lui hotar.

16. Pentru aceea, să așteptăm mântuirea Lui, și să-L chemăm pre El spre ajutoriul nostru, și, de va fi Lui plăcut, va asculta glasul nostru.

17. Că nu s-au sculat întră semințiile noastre, nici în zioa de astăzi easte neam sau familie sau norod sau cetate dintră noi, care să se închine la dumnezei făcuți de mâini, precum au fost în zilele ceale mai dinainte, pentru care lucru s-au dat sabiei și jeafului părinții noștri și au căzut cădeare mare înaintea vrăjmașilor noștri.

18. Iară noi pre alt Dumnezeu n-am cunoscut afară de El, pentru aceea nădăjduim că nu ne va trece cu vederea.

19. Că de ne vom da noi, să va da și toată ludeea și să vor prăda sfintele noastre și va ceare Domnul spurcâciunea lor din gura noastră. Și frica fraților noștri și robiiia pământului și pustiirea moștenirii noastre o va întoarce în capul nostru, la neamurile unde vom fi robi, și vom fi scandălă și ocară înaintea celor ce ne vor stăpâni pre noi.

20. Că nu va fi plăcută robiiia noastră, ci o va întoarce întră ocară Domnul Dumnezeul nostru.

21. Și acum, fraților, să arătăm fraților noștri că de noi să razimă sufletul lor și sfintele și besearica și oltariul să proptesc preste noi.

22. Afară de toate acestea, să mulțămim Domnului Dumnezeului nostru, Cel ce ne ispitaște pre noi, ca și pre părinții noștri.

23.* Aduceți-vă aminte câte au făcut cu Avraam și cu câte au ispitit pre Isaac și câte s-au întâmplat lui Iacov în Mesopotamiia Siriei, când păștea oile lui Lavan, fratelui mumei lui. Că, precum pre aceia i-au ispitit spre lămurirea inimii lor, așa și pre noi, nu pentru ca să facă izbândă asupra noastră, ci pentru ca să ne înveațe, bate Domnul pre toți cei ce să apropie de El”.

24. Și au zis cătră ea Oziia: „Toate câte ai zis cu bună inimă ai grăit și nu easte cine să se împrotivească cuvintelor tale.

25. Că nu astăzi s-au arătat înțelepciunea ta, ci de la începutul zilelor tale au cunoscut tot norodul înțelepciunea ta, că bună easte zidirea inimii tale.

26. Ci norodul au încetat foarte și ne-au silit pre noi să facem precum am grăit lor și ne-au făcut să ne legăm cu jurământ, care nu-l putem călca.

27. Și acum, roagă-te tu pentru noi, că ești muiare cu frica lui Dumnezeu, și va tri-

*Face. 22, 1

mite Domnul ploaie și să vor umplea lacurile noastre, ca să nu perim mai mult!”

28. Și au zis cătră ei Iudit: „Ascultați-mă pre mine! Și voi face lucru, carele să va pomeni din neamuri în neamuri la fiii norodului nostru.

29. Voi stați la poartă în noaptea aceasta și voi ieși eu cu slujnica mea, și, în zilele după care ați zis să dați cetatea vrăjmașilor noștri, va cerceta Domnul pre Israil prin mâna mea.

30. Iară voi nu cercați să știți ce voi să fac eu, că nu voi spune voao, până ce să vor săvârși ceale ce voi să fac”.

31. Și au zis Oziia și boiarii cătră ea: „Mergi în pace, și Domnul Dumnezeu să meargă înaintea ta și să ne dea noao izbândă din vrăjmașii noștri!” Și, întorcându-să de la cortul ei, s-au dus la rândurile sale.

CAP 9

Iudit, măhnindu-să și smerindu-să pentru mântuirea norodului, căzind la pământ, să roagă și ceare ajutoriu, să poată piiarde pre Olofern.

1. ară Iudit au căzut pre fața sa și au pus cenușă pre capul său și s-au dezbrăcat de sacul cu carele era îmbrăcată, când să aducea

în Ierusalim în Casa Domnului tămâierea serii aceiia.

*Face. 34, 26

2. Și au strigat cu glas mare Iudit, și au zis: „Doamne Dumnezeuul părintelui meu, Simeon, căruia i-ai dat sabie spre izbândirea celor de alt neam, carii au deschis zgăul fecioarei spre pângăriciune și au golit coapsa spre rușine și au spurcat zgăul spre ocară.

3. Că ai zis că: „Nu va fi așa!» Și au făcut ei lucruri pentru care ai dat pre boiarii lor la perire, carea așternutul lor, cel cu înșelăciune amestecat, l-au stropit cu sânge.

4. Și ai bătut pre slugi cu cei putearnici și pre cei putearnici pre scaonele lor, și ai dat muierile lor spre pradă și featele lor în robie și toate dobânzile lor spre jeaf fiilor celor iubiți de Tine,

5. Carii au și răvnit răvna Ta și s-au scârbit de pângăriciunea sângelui său și Te-au chemat pre Tine spre ajutoriu.

6. Dumnezeule, Dumnezeul meu, ascultă-mă pre mine, văduva!

7. Că Tu ai făcut ceale mai înainte de acealea și ceale după acealea și ceale de acum. Și ceale viitoare le știi și s-au făcut ceale ce ai sfătuit, și au zis: «Iată, sântem de față!»

8. Că toate căile Tale sânt gata, și judecățile Tale mai înainte cunoscute.

9. Că, iată, asiriani s-au înmulțit întru putearea lor și s-au fălit în cai și în călăreți și s-au sumețit întru brațul celor pedestri; nădădui-au în pavază și în sulită și în arc și în praștie, și n-au cunoscut că Tu ești Domnul, Cel ce sfăramă războaiele. Domnul e numele Tău!

10. Tu zdrobeaște putearea lor cu putearea Ta

CAP 9 ȘI 10

și calcă tăriia lor cu mâniia Ta, că s-au sfătuit să spurce sfintele Tale, să pângărească lăcașul odihnii numelui mărirei Tale și să surpe cu fier cornul jertvenicului Tău.

11.* Caută spre trufiia lor și trimite mâniia Ta asupra capetelor lor. Dă în mâna mea, văduvei, tăriia carea o am cugetat! Bate pre rob cu domn, prin buzele înșelăciunii mele,** și pre domn cu robul lui. Frânge cu mână de fămeaie cerbicea lor cea rădicată!

*Ieșire 14, 9
**Jude. 4, 21
5, 26

12. Că nu întru mulțime easte tăriia Ta, nici putearea Ta în cei tari, ci a celor smeriți ești Tu Domn, și a celor mai mici ești ajutoriu, a celor neputincioși sprijinitoriu, și a celor nebăgați în samă acoperitoriu, și a celor fără de nădejde mântuitoriu.

13. Așea, așea, Dumnezeul părintelui meu și Dumnezeul moștenirei lui Israil, Doamne al ceriului și al pământului, făcătoriu apelor, Împărate a toată zidirea Ta, Tu ascultă rugăciunea mea și fă ca cuvântul meu să fie spre înșelăciune și spre rană și spre struncinătura celor ce împotriva așezemântului Tău de lege și a Casii Tale ceii sfinte și a muntelui Sionului și a casii moștenirii fiilor Tăi au sfătuit reale!

14.* Și fă ca tot neamul Tău și toată seminția să cunoască și să știe că Tu ești Dumnezeu a toată putearea și tăriia, și nu easte altul, carele acopere pre neamul lui Israil, fără numai Tu!”

*Jude. 4, 21
5, 26

CAP 10

Iudit, frumos împodobită, ieșind din Vetulia cu slujnica sa, și aflându-o cei ce străjuia, o duc la Olofern, carele văzindu-o să prinde cu frumsețea ei.

1. i au fost după ce au încetat a striga cătră Dumnezeul lui Israil și au sfârșit toate cuvintele aceastea, s-au sculat din căderea sa și au chemat pre slujnica sa.

2. Și s-au pogorât în casa în carea petrecea sâmbăta și în sărbătorile sale, și, dezvălindu-să de sacul cu care era îmbrăcată, s-au dezbrăcat de hainele văduviei sale.

3. Și și-au spălat trupul cu apă și s-au uns cu mir gros și și-au tocmit părul capului său și și-au pus mitră în cap și s-au îmbrăcat cu hainele sale ceale de veselie, cu care să împodobia când trăia Manase, bărbatul ei.

4. Și s-au încălțat cu încălțămintele sale și au pus împregiurul său gherdanurile și brățelele și inealele și cerceii și toată podoaba sa. Și s-au înfrumșetă foarte, ca să înșeale ochii bărbaților carii o vor vedea.

5. Și au dat slujnicii sale un foale de vin și un urcior de untdelemn, și au umplut o straistă de făină și de păpuși de smochine și de pâine curată, și au astupat toate vasele sale și le-au pus pre ea.

6. Și au ieșit la poarta cetății Vetuliei și au găsit pre Oziia șezând la poartă și pre bătrânii cetății, pre Havrin și pre Harmin.

7. Și, deaca o au văzut pre ea la față și la haine schimbată, s-au mirat foarte mult de frumsețile ei,

8. Și au zis cătră ea: „Dumnezeu, Dumnezeul părinților noștri, să-ți dea ție dar și să săvârșească tocmealele tale spre mărirea fiilor lui Israil și spre înălțarea Ierusalimului!” Și s-au închinat lui Dumnezeu.

9. Și au zis ea cătră ei: „Porunciți să-mi deschiză poarta cetății și voi ieși să plinesc cuvintele ceale ce ați grăit cu mine!” Și au poruncit tinerilor să-i deschiză precum au zis.

10. Și i-au deschis și au ieșit Iudit, ea și slujnica ei cu ea.

11. Și s-au uitat la ea bărbații cetății până ce s-au pogorât din munte și până ce au trecut valea, și mai mult nu o au văzut pre ea.

12. Iară ea mergea pre vale drept și o au întimpinat pre ea straja cea mai dinainte a asirianilor, și o au prins și o au întrebat: „Cine ești și de unde vii și unde mergi?”

13. Și au răspuns ea: „Fată de jidov sânt și fug de la fața lor, că vor să se dea voao spre mâncare.

14. Iară eu merg la fața lui Olofern, mai-marele puterii voastre, ca să-i spuii cuvinte adevărate, și-i voi arăta lui cale, pre carea să meargă și să stăpânească tot muntele, și dintr-a lui nu va peri, din bărbații lui, nici un trup, nici duh de viață!”

15. Iară deaca au auzit bărbații cuvintele ei și au văzut fața ei, le părea lor foarte minunată de frumoasă,

16. Și au zis cătră ea: „Mântuit-ai sufletul tău, grăbind a te pogori la fața domnului nostru! Deci, acum mergi la cortul lui și dintră noi te vor petrece, până ce te vor da în mâinile lui.

17. Iară când vei sta înaintea lui, să nu te temi cu inima ta, ci spune după cuvintele tale și bine va face ție”.

18. Și au ales dintră sineși o sută de bărbați și i-au însoțit cu ea și cu slujnica ei, și o au dus pre ea la cortul lui Olofern.

19. Și s-au strâns din toată oastea, că s-au auzit la corturi venirea ei, și venind o încungiura pre ea, cât au stătut afară de cortul lui Olofern, până au spus lui despre ea.

20. Și să mira de frumseța ei și lăuda pre fiii lui Israil pentru ea.

21. Și au zis fieștecarele cătră deaproapele său: „Cine va lăsa pre norodul acesta, carele are la sine muieri ca acestea? Și nu easte bine a lăsa să rămâie vreun bărbat dintră ei, carii de s-ar lăsa să rămâie ar putea înșela tot pământul!”

22. Și au ieșit cei ce străjuia în cortul lui Olofern, și toți slujitorii lui, și o au băgat pre ea în cort.

23. Iară Olofern odihnea pre așternutul său, cel cu acoperemânt de porfiră și de aur și de smaragd, și cu pietri scumpe țesut. Și i-au spus lui de ea.

24. Și au ieșit în tinda cortului și lămpașe de argint mergea înaintea feții lui. Și, venind Iudit înaintea lui și a slujitorilor lui, s-au mirat toți de frumsețile feții ei.

25. Iară ea au căzut preste fața sa și s-au închinat lui și o au rădicat pre ea slujitorii lui.

CAP 11

Întrebând Olofern pre Iudit despre pricina fugirii sale, îi răspunde cu înșelăciune că easte vestitoare de biruință.

1. i au zis cătră ea Olofern: „Cutează, muiare, nu te teame întru inima ta, că eu n-am făcut rău la nici un om carele au ales a sluji lui Navohodonosor, împăratului a tot pământul.

2. Și acum, norodul tău, cel ce lăcuiaște muntele, de nu m-ar fi defăimat pre mine, nu aș fi rădicat sulița mea asupra lor. Ci ei și-au făcut șie aceste.

3. Iară acum, spune-mi, pentru ce ai fugit de la ei și ai venit la noi? Pentru că ai venit la mântuire, aibi nădeajde!

4. În noaptea aceasta tu vei trăi, și de-aci înainte, că nu easte cine să-ți facă ție rău, ci bine-ți va face ție, ca robilor domnului meu, împăratului Navohodonosor”.

5. Și au zis cătră el Iudit: „Priimeaste graiurile roabei tale, și să grăiască roaba ta înaintea feții tale că nu voi spune minciună domnului meu în noaptea aceasta.

6. Și, de vei asculta de cuvintele roabei tale, desăvârșit va face Dumnezeu cu tine lucrul, și nu va cădea domnul meu de la sfaturile sale.

7. Că viu e Navohodonosor, împăratul a tot pământul, și vie e putearea lui cel ce te-au trimis pre tine spre îndreptarea a tot sufletului. Că nu numai oamenii prin tine vor sluji lui, ci și fiarăle câmpului și dobitoacele și pasările ceriului, prin putearea ta, vor trăi supt Navohodonosor și supt toată casa lui.

8. Că am auzit înțălepciunea ta și meșteșugurile sufletului tău, și în tot pământul s-au vestit cum că tu, unul, ești mai bun în toată împărăția, și mai învățat și mai minunat întru putearea războiului.

9.* Și acum, cuvântul, carele l-au grăit Ahior *Sus 5, 5 la sfatul tău, am auzit graiurile lui, că l-au luat pre el oamenii din Vetuliia și le-au spus lor toate câte au grăit el înaintea ta.

10. Pentru aceea, stăpâne doamne, să nu treci cuvântul lui, ci-l pune în inima ta, că adevărat easte.

11. Că nu să ia izbândă de pre neamul nostru, că nu poate sabie asupra lor, de nu vor păcătui Dumnezeului său.

12. Și acum (să nu deznădăjduiască domnul meu și să se întoarcă cu lucrul nesăvârșit), și va cădea moartea preste fața lor, că i-au cuprins pre ei păcat, cu care mânia pre

Dumnezeul său, oricând vor face fără de cale.

13. Că s-au sfârșit lor bucatele și s-au împușinat toată apa și s-au sfătuit să-și puie mâinile pre dobitoacele sale și toate câte au oprit Dumnezeu în legile lui să nu mănec ei au socotit să le mănec.

14. Și pârga grâului și zăciuiaelele vinului, și a untului de lemn, care le-au ținut sfințite preoților celor ce stau în Ierusalim, înaintea feații Dumnezeului nostru, au socotit să le mănănce, de care nici cu mâinile nu să cădea să se atingă nimenea din cei din norod.

15. Și au trimis în Ierusalim să le aducă de la bătrânime slobozenie, că și cei ce lăcuiesc acolo au făcut aceastea, și va fi, cât le va veni lor slobozenie de acolo, și vor face, să vor da ție spre pierzare în zioa aceaea.

16. Pentru aceaea, eu, roaba ta, cunoscând toate aceastea, am fugit de la fața lor și m-au trimis Dumnezeu să fac cu tine lucruri de care să vor minuna în tot pământul oricâți vor auzi acealea. Că roaba ta easte credincioasă lui Dumnezeu și slujeaște, zioa și noaptea, Dumnezeului ceriului.

17. Și acum, doamne, voiu rămânea la tine și voiu ieși eu, roaba ta, noaptea în vale, și mă voiu ruga lui Dumnezeu și-mi va spune mie când vor face ei păcatele lor. Și, viind, voiu spune ție.

18. Și vei ieși cu toată putearea ta și nime dintru ei nu va fi care să stea ție împotivă; și te voiu duce pre tine prin mijlocul Iudeii, până vei ajunge în preajma Ierusalimului.

19. Și voiu pune scaonul tău în mijlocul lui, și-i vei mâna pre ei ca pre oile care nu au păstoriu. Și nu va lătra câne cu limba sa înaintea ta.

20. Că aceastea s-au zis mie după cea mai înainte cunoștință a mea, și s-au spus mie, și sânt trimisă să-ți vestesc ție!”

21. Și plăcură cuvintele ei înaintea lui Olofern și înaintea tuturor slujitorilor lui, și să mirară de înțelepciunea ei, și ziseră: „Nu easte muiare ca aceasta de la o margine până la ceaalaltă margine a pământului, frumoasă la față și înțeleaptă la cuvinte!”

22. Și au zis cătră ea Olofern: „Bine au făcut Dumnezeu că te-au trimis pre tine înaintea norodului acestuia. Ca să fie în mâinile noastre tărie, iară întru cei ce au defăimat pre domnul meu, perire.

23. Acum, ești tu frumoasă la chip și bună la cuvintele tale. De vei face precum ai zis, Dumnezeul tău va fi mie Dumnezeu, și tu în casa împăratului Navohodonosor vei șede și vei fi numită în tot pământul!”

CAP 12

Iudit, fiind dusă în cortul lui Olofern, dobândește slobozenie a mânca din bucatele sale și noaptea a ieși la rugăciune. Iară în zioa a patra, fiind chemată la ospăț, mănâncă și bea înaintea lui Olofern, care, aprinzindu-să de pofta ei, să îmbată tare.

CAP 11 ȘI 12

1. i au poruncit să o bage pre ea unde era odoarăle lui ceale de argint și au poruncit să i să dea ei de mâncare din bucatele lui și din vinul lui să-i dea de beut.

2. Și au zis Iudit: „Nu voiu mânca dintru acealea, ca să nu să facă vreo sminteală, ci din ceale ce am adus cu mine voiu mânca!”

3. Și au zis cătră ea Olofern: „Dară, deaca să vor sfârși ceale ce ai adus cu tine, de unde vom avea să dăm ție aseamenea acelora? Că nimeni nu easte cu noi din neamul tău”.

4. Și au zis Iudit cătră el: „Viu e sufletul tău, domnul meu, că nu va sfârși roaba ta ceale ce sânt cu mine, până ce va face Domnul, prin mâna mea, ceale ce au sfătuit!”

5. Și o au dus pre ea slugile lui Olofern la cort și au dormit până la miazănoapte.

6. Iară la straja cea de cătră dimineață s-au sculat și au trimis la Olofern, zicând: „Să poruncească domnul meu să lasă pre roaba ta să iasă la rugăciune”. Și au poruncit Olofern păzitorilor trupului să nu o oprească pre ea.

7. Și au rămas în tabără trei zile, și ieșii noaptea în valea cetății Vetuliei și să spăla la izvorul apei în tabără.

8. Și, după ce să suia, să ruga Domnului Dumnezeului lui Israil, ca să îndrepteaze calea ei spre rădicarea fiilor norodului ei. Și, întrând, petrecea curată în cort, până când îi aducea slujnica de mâncare cătră seară.

9. Iară în zioa a patra, au făcut Olofern ospăț numai slugilor sale și n-au chemat la acel ospăț nici pre unul din cei ce era ispravnici preste trebi.

10. Și au zis lui Vagoa, famenului, carele era ispravnic preste toate ale lui: „Mergi și pleacă și pre muiarea cea de jidov, carea easte la tine, ca să vie la noi și să mănec și să bea cu noi.

11. Că rușine easte feații noastre de vom lăsa o muiare ca aceasta să nu ne împreună cu ea. Că de nu o vom trage pre ea cătră noi, va râde de noi”.

12. Și au ieșit Vagoa de la fața lui Olofern, și au intrat la ea și au zis: „Să nu să lenevească această cocoană frumoasă a veni la domnul meu, ca să se mărească înaintea feații lui, și să bea cu noi cu veselie vin, și să se facă în zioa aceasta ca o fată a fiilor lui Asur, care stau în casa lui Navohodonosor”.

13. Și au zis Iudit cătră el: „Și cine sânt eu ca să grăiesc împotiva domnului meu? Că tot ce va fi plăcut înaintea ochilor lui de sârg voiu face, și aceasta-mi va fi mie bucurie până la zioa morții mele”.

14. Și, sculându-să, Iudit s-au împodobit cu îmbrăcăminte și cu toată podoaba sa cea muierească, și au venit și slujnica ei și i-au așternut în preajma lui Olofern, jos, pieile care le-au luat de la Vagoa pentru treaba cea din toate zilele, ca să mănănce șezind pre eale.

15. Și, venind, Iudit au șezut și să minuna inima lui Olofern de ea, și s-au turburat sufletul lui poftind foarte ca să se împreune cu ea, și căuta vreamă ca să o înșeale pre ea, din zioa în carea o văzuse pre ea.

16. Și au zis Olofern cătră ea: „Bea și fii veaselă cu noi!”

17. Și au zis Iudit: „Bea-voiu, doamne, că s-au mărit viața mea întru mine astăzi mai mult decât toate zilele de când m-am născut”. Și, luând, au mâncat și au beut înaintea lui ceale ce i-au gătit slujnica ei.

18. Și s-au bucurat Olofern pentru ea și au beut vin mult foarte, cât niciodată într-o zi n-au beut atâta, de când s-au născut.

CAP 13

Iudit, după ce au făcut rugăciune cătră Domnul, au tăiat capul ticălosului Olofern cu sabiia lui și, ducându-l în Vetulia la cetățeanii săi, îi îndeamnă să mulțamească Domnului. Iară ei bine o cuvintează pre dânsa.

1. ară deaca au însărat, degrabă s-au răsipit slugile lui.

2. Și Vagoa au închis cortul pri din afară și au slobozit pre străji de la fața domnului său. Și s-au dus la așternuturile sale, că era toți osteniți de multă beatură.

3. Și au rămas Iudit singură în cort și Olofern, carele mai înainte să culcasă pre patul său, că era foarte beat.

4. Și au zis Iudit cătră slujnica sa să stea afară de așternutul ei și să păzească când va ieși ea, ca și în cealealalte zile, că au zis că va ieși să se roage; și lui Vagoa au spus acestea.

5. Și s-au dus toți de la fața ei și nimenea n-au rămas la așternut, de la mic până la mare.

6. Și, stând Iudit lângă patul lui, au zis întru inima sa: „Doamne, Dumnezeule a toată puterea, caută în ceasul acesta spre faptele mâinilor mele ca să se înalță Ierusalimul!”

7. Acum easte vreamă a ajuta moștenirii Tale și a plini ceale ce am așezat eu să fac spre surparea vrăjmașilor, carii s-au sculat asupra noastră”.

8. Și, apropiindu-să la stâlpul patului, care era la capul lui Olofern, au luat sabiia lui de pre el și, apropiindu-să de pat, l-au apucat de părul capului lui,

9. Și au zis: „Întărește-mă, Dumnezeul lui Israil, în zioa aceasta!” Și l-au lovit preste grumazi de doao ori cât au putut și i-au luat capul lui de la el.

10. Iară trupul i l-au răsturnat de pre așternut și au luat acoperemântul din stâlpi, și după puțin au ieșit.

11. Și au dat slujnicii sale capul lui Olofern și l-au băgat în traista bucatelor sale. Și au ieșit amândoa după obiceiul său la rugăciune.

12. Și trecând tabăra, au încungiurat valea aceea și s-au suit în măgura cetății Ve-

tuliei și au venit la porțile ei.

13. Și au zis Iudit de departe celor ce păzea la porți: „Deșchideți, deșchideți poarta! Cu noi easte Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ca să facă încă putere în Ierusalim și tărie asupra vrăjmașilor, precum au făcut și astăzi!”

14. Și au fost deaca au auzit oamenii cetății glasul ei, grăbiră a să pogorî la poarta cetății lor, și au chemat pre bătrânii cetății. Și au alergat toți, de la cel mic până la cel mare, că să minuna ei că au venit ea.

15. Și au deșchis poarta și le-au priimit pre eale, și, aprinzind foc ca să lumineaze, le-au încungiurat pre eale.

16. Și au zis Iudit către ei cu glas mare: „Lăudați pre Dumnezeu! Lăudați pre Dumnezeu, că n-au depărtat mila Sa de la casa lui Israil, ci au sfărâmat pre vrăjmașii noștri prin mâinile mele în noaptea aceasta!”

17. Și, scoțind capul din traistă, l-au arătat și au zis lor: „Iată capul lui Olofern, mai-marele puterii lui Asur, și iată acoperemântul, pre carele zăcea beat, unde l-au bătut pre el Domnul cu mână de fâmeaie.

18. Și viu e Domnul, Carele m-au păzit pre mine în calea mea, pre carea am umblat, că l-au înșălat pre el fața mea spre perirea lui, și n-au făcut cu mine păcat spurcat și de rușine”.

19. Și s-au minunat tot norodul foarte și, plecându-să, s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis toți cu o inimă.* „Bindecuvântat ești, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut de ocară în zioa aceasta pre vrăjmașii norodului Tău!”

*Psal.
105, 2
106, 1

20. Și au zis Oziia cătră ea: „Bindecuvântată ești tu, fiica Dumnezeului celui Preainalt, mai mult decât toate muierile ceale de pre pământ, și bine e cuvântat Domnul Dumnezeu, Cel ce au făcut ceriul și pământul, Carele te-au povățuit pre tine spre piarderea capului mai-marelui vrăjmașilor noștri.

21. Că nu să va depărta nădejdea ta de la inima oamenilor celor ce-și aduc aminte de puterea lui Dumnezeu până în veac și să facă ție aceasta Dumnezeu spre înălțime veacinică, ca să te cerceteaze pre tine cu bunătăți,

22. Că n-ai părținit sufletului tău, pentru lăpădarea neamului nostru, ci mai înainte ai întâmpinat cădearea noastră, drept umblând înaintea Dumnezeului nostru!”

23. Și au zis tot norodul: „Fie! Fie!”

CAP 14

Văzind Ahior capul lui Olofern, au leșinat duhul lui și s-au tăiat împregiur, iară capul lui Olofern l-au spânzurat pre zidul Vetuliei. Și, ieșind Israil asupra asirilor și aceștia aflând pre Olofern fără de cap, s-au spăimântat foarte.

1. i au zis cătră ei Iudit: „Ascultați-mă, fraților! Și luând capul aceasta spânzurați-l pre baștea zidului vostru.

2. Și va fi după ce să va lumina zioa și

va ieși soarele pre pământ, veți lua fieștecarele armele ceale de războiu ale voastre și va ieși afară din cetate tot bărbatul și veți pune povățuitoriu preste ei, ca cum v-ați pogori la câmp asupra străjii ceii mai dinainte a fiilor lui Asur, și nu veți pogori.

3. Și, luând aceia armele sale, toate să vor duce în tabăra sa, și vor porni pre povățuitorii oastei lui Asur, și vor alerga la cortul lui Olofern, și nu-l vor afla pre el. Și va cădea preste ei frică și vor fugi de cătră fața voastră.

4. Și urmând voi și toți cei ce lăcuiesc în hotarul lui Israil, aștearneți-i pre ei în căile lor (a).

5. Iară mai înainte de a face acestea, chemați pre Ahior Amaniteanul ca să vază și să cunoască pre cel ce au defăimat casa lui Israil și pre cel ce l-au trimis pre el la noi, ca la moarte!" Și au chemat pre Ahior din casa lui Oziia.

6. Și deaca au venit și au văzut capul lui Olofern în mâna unui om din adunarea norodului, au căzut pre fața sa și au leșinat duhul lui.

7. Și, după ce l-au rădicat pre el, au căzut la picioarele Iuditei și s-au închinat feții ei, și au zis: „Bindecuvântată ești tu, în tot sălașul lui Iuda și întru tot neamul, carii auzind numele tău să vor turbura!

8. Și acum, spune mie ceale ce ai făcut în zilele acestea". Și i-au povestit Iudit lui, în mijlocul norodului, toate câte au făcut din zioa în carea au ieșit, până când au grăit cu ei.

9. Și, după ce au încetat a grăi, au strigat oamenii cu glas mare și au dat glas de veselie în cetatea lor.

10. Și, văzind Ahior toate câte au făcut Dumnezeu lui Israil, au crezut în Dumnezeu foarte și și-au tăiat împregiur trupul său și s-au adaos la casa lui Israil până în zioa aceasta.

11. Și deaca s-au luminat de ziuo, au spânzurat capul lui Olofern de zid, și au luat tot bărbatul armele sale și au ieșit în rând la suișurile muntelui.

12. Iară deaca i-au văzut pre ei fiii lui Asur, au trimis la povățuitorii săi și au venit la povățuitori și la cei mai mari preste mii și la toate căpeteniile lor,

13. Și au mers la cortul lui Olofern și au zis cătră ispravnicul lui: „Scoală acum pre domnul nostru, că au îndrăznit robii a să pogori asupra noastră la războiu, ca să piară desăvârșit!"

14. Și au intrat Vagoa și au lovit tinda cortului, că gândea că el doarme cu Iudit.

15. Și deaca nime nu l-au auzit, deșchizind, au intrat la așternut și l-au aflat pre el lăpădat preste așternut, mort, și capul lui luat de la el.

4. (a) Omorâții.

16. Și au strigat cu glas mare, cu plângere și cu suspin și cu strigare tare, și și-au rupt hainele sale. Și au intrat în cortul în carele mânea Iudit și nu o au aflat pre ea.

17. Deci, alergând la norod, au strigat: „Vicleșug au făcut robii! Făcut-au rușine o muiare jidovoaică în casa împăratului Navohodonosor. Că, iată, Olofern zace jos, și capul lui nu e la el!"

18. Iară deaca au auzit aceste cuvinte boiarii puterii lui Asur, și-au rupt hainele sale, și s-au turburat sufletul lor foarte. Și strigarea și chiotul lor s-au făcut foarte mare în tabără.

CAP 15

Asirii, îngrozindu-să de moartea povățuitorului său, lăsind toate, fug, și jidovii, gonindu-i dindărăpt, îi taie și culegând prăzi foarte multe să îmbogățesc. Iară arhiereul și tot norodul, binecuvântând pre Iudit, toate a lui Olofern le dau ei.

1. i, deaca au auzit cei din corturi, s-au îngrozit de lucrul ce s-au făcut și au căzut preste ei frică și cutremur.

2. Și nu era om așteptând de cătră fața deaproapelui său încă, ci, împrăștiindu-să toți împreună, au fugit pre toate căile câmpului și a muntelui. Și cei ce tăbărâsă la munte, împregiurul Vetuliei, s-au întors în fugă.

3. Atunci, tot bărbatul războinic, din fiii lui Israil, au alergat asupra lor. Și au trimis Oziia la Vetomastem și Vite și Hove și Coila și la tot hotarul lui Israil să vestească ceale ce s-au făcut, și pentru ca toți să se scoale asupra vrăjmașilor, să-i piarză.

4. Iară deaca au auzit fiii lui Israil, toți odată au alergat asupra lor și i-au tăiat pre ei până la Hova.

5. Așijderea, și cei din Ierusalim au sosit și din tot muntele, că au vestit lor ceale ce s-au făcut în tabăra vrăjmașilor lor.

6. Și cei din Galaad și din Galileea i-au bătut pre ei cu rană mare, până ce au trecut Damascul și hotarul lui.

7. Iară ceialalți lăcuiitori a Vetuliei au năvălit asupra taberii lui Asur și i-au prădat pre ei și s-au îmbogățit foarte. Și fiii lui Israil, întorcându-să de la tăiere, au prădat ceale rămasă.

8. Și satele și cetățile, ceale din munte și din câmpi, au cules multe prăzi, că era mulțime multă foarte.

9. Și Ioachim, preotul cel mare, și bătrânimea fiilor lui Israil, carii lăcuia în Ierusalim, au venit să vază bunătățile care au făcut Dumnezeu lui Israil, și să vază pre Iudit și să grăiască cu ea pace.

10. Și deaca au intrat la ea, bine o au cuvântat pre ea toți împreună și au zis cătră ea:

11. „Tu ești înălțarea Ierusalimului! Tu ești laudă mare lui Israil! Tu ești mărire mare

neamului nostru, că ai făcut acestea toate cu mâna ta. Făcut-ai ceale bune lui Israil și bine au voit preste ei Dumnezeu.

12. Binecuvântată să fii de Domnul cel Atotputearnic în veaci!" Și au zis tot norodul: „Fie!”

13. Și au prădat norodul tabăra, până în treizeci de zile. Și au dat Iuditei cortul lui Olofern și toată argintăria și paturile și paharele și toate lucrurile lui.

14. Și, luându-le ea, le-au pus pre mușcoaia sa și au înhămat carăle sale și le-au grămădit acealea preste eale.

15. Și s-au strâns toate muierile lui Israil, ca să o vază pre ea, și o au binecuvântat pre ea și i-au făcut ei horă dintru sine. Și au luat stâlperi în mâinile sale și au dat și muierilor, celor ce era cu ea. Și s-au încununat cu maslin, ea și ceale ce era cu ea.

16. Și au mers înaintea a tot norodului cu horă, povățuind pre toate muierile, și urma toți bărbații lui Israil într-armați, cu cununi și cu cântări în gura lor.

17. Și au început Iudit mărturisirea aceasta înaintea a tot Israilul și răspundea tot norodul lauda aceasta.

CAP 16

Cântarea de biruință a Iuditei. Viind norodul în Ierusalim, aduce arderi cu mulțămintă. Iudit moare plină de zile, iară jidovii zioa biruinții aceștia întră sărbătorile ceale sfinte o prăznuiesc totdeauna.

1. i au zis Iudit: „Înceapeți Dumnezeului meu, cu timpine, cântați Domnului meu cu chimvale, împreunați Lui cântare și laudă înălțiți și chemați numele Lui!

2. Că Dumnezeu easte Cel ce sfarmă războaiele, că în taberile Lui, în mijlocul norodului, m-au scos din mâna celor ce mă gonesc.

3. Venit-au Asur din munți de la miiază-noapte, venit-au cu zeci de mii de mii ale puterii sale, a cărora mulțime au astupat văile și mulțimea (a) lor au acoperit dealurile.

4. Zis-au să arză hotarale mele, și pre tinerii miei să-i omoară cu sabie, și pre cei sugători să-i trântescă de pământ, și pre pruncii miei să-i prade, și pre fecioarele mele să le jefuiescă. Iară Domnul Atotțitiitorul i-au oborât pre ei cu mână de muiare.

5. Că nu au căzut cel tare de voinici, nici fiii puterii l-au bătut pre el, nici înalți uriași s-au rădicat asupra lui, ci Iudit, fata lui Merari, cu frumsețele feții sale l-au slăbit pre el.

6. Că s-au dezbrăcat de îmbrăcăminte văduviei sale, ca să înalță pre israilteanii cei năcăjiți, uns-au fața sa cu mir și și-au legat părul său cu mitră și și-au luat veșmânt de in ca să-l amăgească pre el.

7. Călțunii ei răpiră ochii lui, și frumsețele ei robiră sufletul lui, trecut-au sa-

3. (a) Cailor.

biia prin grumazul lui.

8. Îngrozitu-s-au persii de cutezarea ei, și midii de îndrăznirea ei s-au turburat.

9. Atunci, au strigat cei smeriți ai miei, și s-au temut cei neputincioși ai miei și s-au spăimântat, înălțat-au glasul lor și au fugit.

10. Fiii fezelor i-au tăiat pre ei și ca pre niște prunci ce fug i-au rănit pre ei, perit-au de tabăra Domnului Dumnezeului meu. Cânta-voiu Domnului cântare noao:

11. Doamne, mare ești și mărit și minunat în vârtute și neajuns! Ție să slujească toată făptura Ta,

12.* Că ai zis și s-au făcut. Trimis-ai Duhul Tău și ai zidit, și nu easte cine să poată sta împotriva cuvântului Tău!

13. Că munții din temelii, cu apele, să vor clăti, și pietrele de fața Ta ca ceara să vor topi, iară spre cei ce să tem de Tine Te vei milostivi!

14. Că puțină e toată jertva ca să-Ți facă Ție miros de bună mireasmă și puțină e toată grăsimea spre arderea cea de tot a Ta; iară cel ce să teame de Domnul mare easte totdeauna.

15. Vai, neamurilor care să scoală asupra neamului meu! Domnul Atotțitiitorul va izbândi asupra lor, în zioa judecății va da foc și viermi trupurilor lor și vor plânge cu simțire până în veac!”

16. Iară deacă au intrat în Ierusalim, s-au închinat Domnului și, după ce s-au curățit norodul, au adus arderile ceale de tot ale sale și ceale de voie ale sale și darurile sale.

17. Și au adus Iudit toate unealtele lui Olofern, care le-au dat ei norodul, și acoperemântul care l-au luat ea de la așternutul lui, dar Domnului le-au sfințit.

18. Și s-au veselit norodul în Ierusalim înaintea celor sfinte, în trei luni, și Iudit cu ei au rămas.

19. Și, după zilele acestea, s-au dus fieștecarele la moșia sa, și Iudit s-au dus la Vetuliia și au rămas întru avearea sa.

20. Și au fost, în vreamea sa, mărită în tot pământul și mulți o au poftit pre ea, însă bărbat pre ea nu o au cunoscut, în toate zilele vieții sale, din ce ceas au murit Manasi, bărbatul ei, până când s-au adaos la norodul său.

21. Și, trăind mult foarte, au îmbătrânit în casa bărbatului său, până la o sută și cinci ani. Și au dat slobozenie roabei sale. Și au murit la Vetuliia.

22. Și o au îngropat pre ea în peștera lui Manasi, bărbatului ei. Și o au plâns pre ea casa lui Israil, șapte zile.

23. Și au împărțit averile sale, mai înainte de ce au murit ea, la toate rudeniile lui Manasi, bărbatului său, și la rudeniile sale.

24. Și nu au fost mai mult cine să sparie pre fiii lui Israil în zilele Iuditei și, după ce au murit ea, zile multe.

*Face.
1
Psalm
32, 6